

Sygn. akt III KK 236/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej,
w sprawie **A. Ł.**

skazanego z art. 286 § 1 i 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 20 stycznia 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w B.

z dnia 4 marca 2015 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części, w której nie zawiera
rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia wyrządzonej
przestępstwem szkody i sprawę w tym zakresie przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.**

UZASADNIENIE

A. Ł. został oskarżony o to, że w dniu 19 czerwca 2014 r. w B., ze z góry
powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do
niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 300 zł A. P., J. C. i P. W.,

będących współnikami S. spółka cywilna, poprzez wprowadzenie w błąd pracownika spółki co do okoliczności mających znaczenie prawne podczas zawierania umowy pożyczki, w ten sposób, że oświadczył, że laptop Lenovo G 580, będący przedmiotem zabezpieczenia pożyczki jest wolny od wad prawnych oraz jest jego własnością, podczas gdy pochodził on z przestępstwa, powodując stratę w kwocie 300 zł na szkodę A. P., J. C. i P.W., przy czym czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 286 § 1 i 3 k.k.

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem nakazowym, wydanym w dniu 4 marca 2015 r., uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 i 3 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 18 marca 2015 r.

Od tego wyroku kasację wniósł w czerwcu 2015 r. Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść skazanego, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego – art. 46 § 1 k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia w stosunku do skazanego obligatoryjnego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody. W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, wniesiona w terminie, o którym mowa w art. 524 § 3 k.p.k., jest zasadna.

Zgodnie z art. 46 § 1 k.k., w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej uprawnionej osoby orzeka, m.in. obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody. Jak wynika z akt sprawy (k. 1), z wnioskiem o orzeczenie wobec sprawcy obowiązku naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody wystąpił w dniu 21 lipca 2014 r. pełnomocnik pokrzywdzonych, składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, zatem z

dochowaniem terminu, o którym mowa w art. 49a k.p.k. Mimo złożenia wniosku, orzekający w sprawie Sąd Rejonowy nie zamieścił obligatoryjnego, w istniejących realiach procesowych, rozstrzygnięcia orzekającego wspomniany obowiązek, przez co rażąco naruszył wskazany w kasacji przepis prawa materialnego. Niewątpliwie miało to istotny wpływ na treść wyroku.

Mając zatem na względzie, iż w dacie wydania zaskarżonego wyroku obowiązek określony w art. 46 § 1 k.k. był środkiem karnym (obecnie jest środkiem kompensacyjnym), jak też uchwałę pełnego składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I KZP 21/14, dopuszczającą uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części, w jakiej nie zawiera ono rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego, którego zastosowanie było obligatoryjne, Sąd Najwyższy zaskarżony wyrok uchylił jedynie w części, w jakiej nie zawiera koniecznego rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi, który naprawi zaistniałe uchybienie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.

kc